

32002L0003

L 67/14

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

9.3.2002

**DYREKTYWA 2002/3/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
z dnia 12 lutego 2002 r.
odnosząca się do ozonu w otaczającym powietrzu**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽³⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną art. 251 Traktatu ⁽⁴⁾, w świetle wspólnego projektu zatwierdzonego przez komitet pojednawczy dnia 10 grudnia 2001 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na podstawie zasad zawartych w art. 174 Traktatu, Piąty program działań w dziedzinie ochrony środowiska, zatwierdzony rezolucją Rady i przedstawicieli rządów Państw Członkowskich zebranych w Radzie dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie wspólnotowego programu polityki i działań w odniesieniu do środowiska i trwałego rozwoju ⁽⁵⁾ oraz uzupełniony decyzją nr 2179/98/WE ⁽⁶⁾, przewiduje w szczególności zmiany w obowiązującym prawodawstwie w sprawie zanieczyszczeń powietrza. Wspomniany program zaleca ustanowienie długoterminowych celów dotyczących jakości powietrza.
- (2) Na podstawie art. 4 ust. 5 dyrektywy Rady 96/62/WE z dnia 27 września 1996 r. w sprawie oceny i zarządzania jakością otaczającego powietrza ⁽⁷⁾, Rada ma przyjąć prawodawstwo przewidziane w ust. 1 oraz przepisy ustanowione w ust. 3 i 4 tego artykułu.
- (3) Ważne jest zapewnienie skutecznej ochrony przed szkodliwymi skutkami ozonu dla zdrowia ludzkiego wynikającymi z narażenia na jego działanie. Szkodliwe skutki ozonu dla roślinności, ekosystemów i środowiska jako całości powinien zostać zmniejszony w jak najszerszym zakresie. Transgraniczny charakter zanieczyszczenia ozonem wymaga podjęcia środków na poziomie wspólnotowym.
- (4) Dyrektywa 96/62/WE przewiduje, że progi liczbowe mają zostać oparte na wynikach prac przeprowadzonych przez międzynarodowe grupy naukowe działające w tej dziedzi-

nie. Komisja ma uwzględnić najnowsze dane badań naukowych w zakresie epidemiologii i ochrony środowiska oraz najnowsze osiągnięcia w zakresie metrologii mające na celu ponowne zbadanie elementów, na których oparte są takie progi.

- (5) Dyrektywa 96/62/WE wymaga, aby zostały ustalone wartości dopuszczalnych i/lub docelowych ozonu. W związku z transgranicznym charakterem zanieczyszczeń ozonem, wartości docelowe powinny zostać ustalone na poziomie wspólnotowym w celu ochrony zdrowia ludzi oraz w celu ochrony roślinności. Te wartości docelowe powinny odnosić się do tymczasowych celów wynikających ze zintegrowanej strategii wspólnotowej mającej na celu zwalczanie zakwaszenia powietrza i ozonu w warstwie przyziemnej, która również stanowi podstawę dla dyrektywy 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza ⁽⁸⁾.
- (6) Zgodnie z dyrektywą 96/62/WE powinny zostać wprowadzone w życie plany i programy w strefach i aglomeracjach, w których stężenia ozonu przekraczają wartości docelowe w celu zapewnienia, że wartości docelowe są osiągnięte w jak najszerszym zakresie do określonej daty. Plany takie oraz programy powinny w szerokim zakresie odnosić się do środków kontroli, które mają zostać wprowadzone w życie zgodnie z odpowiednim prawodawstwem wspólnotowym.
- (7) Powinny zostać ustalone długoterminowe cele zapewnienia skutecznej ochrony zdrowia ludzi oraz środowiska naturalnego. Długoterminowe cele powinny odnosić się do strategii zmniejszania ozonu oraz zakwaszania oraz jej celu zamknięcia luki między obecnym poziomem ozonu, a długoterminowymi celami.
- (8) Środki powinny mieć charakter obligatoryjny w strefach wykazujących przekroczenia długoterminowych celów. Dodatkowe środki oceny mogą zmniejszyć liczbę stałych punktów pobierania próbek.
- (9) Próg alarmowy dla ozonu powinien zostać ustalony w celu ochrony ogółu ludności. Progi informacyjne powinny zostać ustalone w celu ochrony wrażliwych sekcji ludności. Aktualne informacje w sprawie stężeń ozonu w powietrzu powinny być rutynowo podawane do wiadomości publicznej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 E z 29.2.2000, str. 40 oraz

Dz.U. C 29 E z 30.1.2001, str. 291.

⁽²⁾ Dz.U. C 51 z 23.2.2000, str. 11.

⁽³⁾ Dz.U. C 317 z 6.11.2000, str. 35.

⁽⁴⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2000 r. (Dz.U. C 377 z 29.12.2000, str. 154), wspólne stanowisko Rady z dnia 8 marca 2001 r. (Dz.U. C 126 z 26.4.2001, str. 1) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 czerwca 2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 stycznia 2002 r. oraz decyzja Rady z dnia 19 grudnia 2001 r.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 138 z 17.5.1993, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 275 z 10.10.1998, str. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 296 z 21.11.1996, str. 55.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 309 z 27.11.2001, str. 22.

- (10) Krótkoterminowe plany działań powinny zostać sporządzone w przypadku, gdy ryzyko przekroczeń progów alarmowych może zostać skutecznie zmniejszone. Potencjał zmniejszenia ryzyka, czas trwania i dotkliwość przekroczeń powinny zostać zbadane i ocenione. W przypadku gdy badania wykażą dysproporcję między korzyściami i kosztami, lokalne środki nie powinny być wymagane.
- (11) Transgraniczny charakter zanieczyszczeń ozonem może wymagać pewnej koordynacji między sąsiadującymi Państwami Członkowskimi w sporządzaniu i realizacji planów, programów, krótkoterminowych programów działań oraz w informowaniu opinii publicznej. W miarę potrzeb Państwa Członkowskie powinny dążyć do współpracy z państwami trzecimi, kładąc szczególny nacisk na wczesne angażowanie krajów kandydujących do przystąpienia.
- (12) Informacje w sprawie zmierzonych stężeń powinny zostać przedłożone Komisji.
- (13) Komisja powinna dokonać przeglądu przepisów niniejszej dyrektywy w świetle najnowszych badań naukowych dotyczących w szczególności wpływów ozonu na zdrowie ludzi i środowisko naturalne. Sprawozdanie Komisji powinno zostać przedstawione jako integralna część strategii jakości powietrza przeznaczonych do dokonania przeglądu oraz proponowania wspólnotowych celów w zakresie jakości powietrza oraz rozwoju strategii wykonawczych w celu zapewnienia osiągnięcia tych celów. W tym kontekście sprawozdanie powinno uwzględnić potencjał osiągnięcia długoterminowych celów w określonym okresie.
- (14) Środki niezbędne w celu wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (15) Jeśli cele proponowanych działań, zapewniających skuteczną ochronę przed szkodliwymi wpływami ozonu na zdrowie ludzi oraz zmniejszających szkodliwe wpływy ozonu na roślinność, ekosystemy i środowisko naturalne jako całość, nie mogą być osiągnięte w zadowalającym stopniu przez Państwa Członkowskie ze względu na transgraniczny charakter zanieczyszczenia ozonem, z tego względu mogą być lepiej osiągnięte na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może bowiem podejmować środki, zgodnie z zasadą pomocniczości, jak określono w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określonej w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (16) Dyrektywa Rady 92/72/EWG z dnia 21 września 1992 r. w sprawie zanieczyszczenia powietrza ozonem ⁽²⁾ powinna zostać uchylona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cele

Celem niniejszej dyrektywy jest:

- ustanowienie celów długoterminowych, wartości docelowych, progów alarmowych i progów informacyjnych w odniesieniu do stężeń ozonu w powietrzu we Wspólnocie, przeznaczonych do unikania, zapobiegania lub zmniejszania szkodliwych wpływów na zdrowie ludzi oraz środowisko naturalne, jako całość;
- zapewnienie, że wspólne metody i kryteria są wykorzystywane do oceny stężeń ozonu i w stosownych przypadkach jego prekursorów (tlenków azotu i lotnych związków organicznych) w powietrzu w Państwach Członkowskich;
- zapewnienie, że odpowiednie informacje w sprawie poziomów ozonu w otoczeniu są otrzymywane oraz podawane do publicznej wiadomości;
- zapewnienie, że odnosząca się do ozonu jakość powietrza jest zachowana w przypadku, gdy jest ona dobra, oraz poprawiana w pozostałych przypadkach;
- wspieranie wzmoczonej współpracy między Państwami Członkowskimi w zakresie zmniejszania poziomów ozonu, wykorzystanie potencjału środków transgranicznych i zawieranie porozumień w sprawie takich środków.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy przyjmuje się, że:

- „otaczające powietrze” oznacza powietrze na zewnątrz budynków zawarte w troposferze, z wyjątkiem miejsc pracy;
- „zanieczyszczenie” oznacza dowolną substancję wprowadzoną przez człowieka bezpośrednio lub pośrednio do otaczającego powietrza, która może prawdopodobnie mieć szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi i/lub środowisko naturalne jako całość;
- „prekursory ozonu” oznaczają substancje mające udział w tworzeniu ozonu w warstwie przyziemnej, z których niektóre są wymienione w załączniku VI;
- „poziom” oznacza stężenie zanieczyszczenia w otaczającym powietrzu lub jego osadzanie się na powierzchni w danym czasie;
- „ocena” oznacza dowolną metodę wykorzystywaną do pomiaru, obliczeń, przewidywania lub oszacowania poziomu zanieczyszczenia w otaczającym powietrzu;
- „pomiaru stałe” oznaczają pomiary dokonywane zgodnie z art. 6 ust. 5 dyrektywy 96/62/WE;
- „strefa” oznacza wyznaczoną przez Państwo Członkowskie część jego terytorium;

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 297 z 13.10.1992, str. 1.

- 8) „skupisko” oznacza strefę o koncentracji ludności przekraczającej 250 000 mieszkańców lub, w przypadkach gdy koncentracja ludności jest równa lub mniejsza niż 250 000 mieszkańców, strefę, gdzie koncentracja ludności na km² uzasadnia potrzebę dokonywania przez Państwo Członkowskie oceny i kontroli jakości otaczającego powietrza;
- 9) „wartość docelowa” oznacza poziom ustalony w celu uniknięcia w długim okresie szkodliwego wpływu na życie ludzi i/lub środowisko naturalne jako całość, jaki ma zostać osiągnięty w danym okresie, w przypadku gdy jest to możliwe;
- 10) „cel długoterminowy” oznacza stężenie ozonu w powietrzu, poniżej którego, zgodnie z obecnym stanem wiedzy naukowej, bezpośredni szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi i/lub środowisko naturalne jako całość jest mało prawdopodobny. Cel ten ma zostać osiągnięty w długim terminie, aby zapewnić skuteczną ochronę zdrowia ludzi i środowiska naturalnego, z wyjątkiem przypadków, gdy jest to nieosiągalne za pośrednictwem proporcjonalnych środków;
- 11) „próg ostrzegawczy” oznacza poziom, powyżej którego istnieje ryzyko dla zdrowia ludzi wynikające z krótkotrwałego narażenia na działanie substancji oraz przy którym Państwa Członkowskie mają podjąć natychmiastowe środki jak ustanowiono w art. 6 i 7;
- 12) „próg informacyjny” oznacza poziom, powyżej którego istnieje ryzyko dla zdrowia ludzi wynikające z krótkotrwałego narażenia na działanie szczególnie wrażliwych sekcji ludności oraz przy którym niezbędne są aktualne informacje;
- 13) „lotne związki organiczne” (LZO) oznaczają wszystkie związki organiczne pochodzące z antropogenicznych i biogenicznych źródeł, inne niż metan, które są zdolne do produkowania utleniaczy fotochemicznych w reakcjach z tlenkami azotu w obecności światła słonecznego.

Artykuł 3

Wartości docelowe

1. Wartości docelowe dla 2010 r. w odniesieniu do stężenia ozonu w powietrzu są określone w załączniku I sekcja II.
2. Państwa Członkowskie opracowują wykaz stref i skupisk, w których poziomy ozonu w powietrzu, ocenione zgodnie z art. 9, są wyższe niż wartości docelowe określone w ust. 1.
3. W odniesieniu do stref i skupisk określonych w ust. 2 Państwa Członkowskie podejmują środki w celu zapewnienia, zgodnie z przepisami dyrektywy 2001/81/WE, że plan lub program jest przygotowywany oraz realizowany w celu osiągnięcia wartości docelowej z wyjątkiem przypadków nieosiągalnych za pomocą proporcjonalnych środków od daty określonej w załączniku I sekcja II.

W przypadku gdy zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy 96/62/WE plany lub programy muszą zostać przygotowane lub realizowane w odniesieniu do zanieczyszczeń innych niż ozon, Państwa Członkowskie w miarę potrzeb przygotowują lub realizują zintegrowane plany lub programy obejmujące wszystkie takie zanieczyszczenia.

4. Plany lub programy określone w ust. 3 zawierają przynajmniej informacje wymienione w załączniku IV do dyrektywy

96/62/WE, podawane są do wiadomości publicznej oraz do wiadomości właściwych organizacji takich, jak organizacje ochrony środowiska, organizacje konsumenckie oraz organizacje reprezentujące interesy wrażliwych grup ludności i inne właściwe podmioty opieki zdrowotnej.

Artykuł 4

Cele długoterminowe

1. Cele długoterminowe dotyczące stężeń ozonu w powietrzu są wymienione w załączniku I sekcja III.
2. Państwa Członkowskie sporządzają wykaz stref i skupisk, w których poziomy ozonu w powietrzu, ocenione zgodnie z art. 9, są wyższe niż cele długoterminowe określone w ust. 1, ale niższe lub równe wartościom docelowym określonym w załączniku I sekcja II. W odniesieniu do takich stref i skupisk Państwa Członkowskie przygotowują i wykonują efektywne pod względem kosztów środki mające na celu osiągnięcie długoterminowych celów. Podjęte środki są przynajmniej zgodne ze wszystkimi planami lub programami określonymi w art. 3 ust. 3. Ponadto powstają one w oparciu o środki podjęte na podstawie przepisów dyrektywy 2001/81/WE oraz innego, odpowiedniego istniejącego i przyszłego, prawodawstwa WE.
3. Postępy wspólnotowe w kierunku osiąganiu celów długoterminowych podlegają kolejnym przeglądom, jako część procesu określonego w art. 11 oraz w powiązaniu z dyrektywą 2001/81/WE, wykorzystując 2020 r jako wzorzec oraz uwzględniając postęp w kierunku osiągania krajowych pułapów emisji wymienionych we wspomnianej dyrektywie.

Artykuł 5

Wymagania w strefach i skupiskach, w których poziomy ozonu są zgodne z celami długoterminowymi

Państwa Członkowskie opracowują wykaz stref i skupisk, w których poziomy ozonu są zgodne z celem długoterminowym. W zakresie, w jakim czynniki, w tym transgraniczny charakter zanieczyszczenia ozonem i warunki meteorologiczne, pozwalają, zachowują poziomy ozonu w tych strefach i skupiskach poniżej celu długoterminowego oraz zachowują, poprzez odpowiednie środki, najlepszą jakość powietrza zgodną ze stałym rozwojem oraz wysokim poziomem ochrony środowiska naturalnego oraz ochrony zdrowia ludzkiego.

Artykuł 6

Informowanie ludności

1. Państwa Członkowskie podejmują odpowiednie kroki w celu:
 - a) zapewnienia, że aktualne informacje w sprawie stężeń ozonu w powietrzu są rutynowo podawane do wiadomości publicznej, jak również do wiadomości właściwych organizacji, takich jak organizacje ochrony środowiska, organizacje konsumenckie, organizacje reprezentujące interesy wrażliwych grup ludności oraz innych odpowiednich zakładów opieki zdrowotnej.

Informacje uaktualniane są przynajmniej codziennie, a zawsze, kiedy jest właściwe oraz możliwe, co godzinę.

Informacje takie powinny wskazywać przynajmniej wszystkie przekroczenia stężeń w ramach celu długoterminowego dotyczącego ochrony zdrowia, prognozy informacyjnej oraz prognozy ostrzegawczej w odniesieniu do danego średniego okresu. Ponadto powinny one dostarczać krótką ocenę w odniesieniu do ich wpływu na zdrowie.

Progi informacyjne i ostrzegawcze w odniesieniu do stężeń ozonu w powietrzu podane są w załączniku II sekcja I;

- b) podawania do wiadomości publicznej oraz do wiadomości organizacji, takich jak organizacje ochrony środowiska, organizacje konsumenckie oraz organizacje reprezentujące interesy wrażliwych grup ludności i inne właściwe zakłady opieki zdrowotnej, do wyczerpujących sprawozdań rocznych, które wskazują przynajmniej, w przypadku zdrowia ludzkiego, wszystkie przypadki przekroczenia wartości docelowych i celów długoterminowych, a także prognozy informacyjnych i ostrzegawczych w odpowiednim średnim okresie oraz, w przypadku roślinności, wszelkie przekroczenia wartości docelowych oraz celów długoterminowych, połączone z krótką oceną skutków tych przekroczeń. Mogą one obejmować, gdzie stosowne, dalsze informacje oraz oceny w sprawie ochrony lasów, jak określono w załączniku III sekcja I. Mogą również obejmować informacje w dotyczące prekursorów, w zakresie, w jakim nie są one objęte istniejącym prawodawstwem wspólnotowym;
- c) zapewnienia, że aktualne informacje o aktualnych lub przewidzianych przekroczeniach prognozy ostrzegawczej są dostarczane instytucjom opieki zdrowotnej oraz ludności.

Informacje i sprawozdania określone powyżej zostają opublikowane za pomocą odpowiednich środków, stosownie do przypadku, na przykład mediów transmisyjnych, prasy lub wydawnictw, tablic informacyjnych lub usług sieci komputerowych, takich jak internet.

2. W razie przekroczenia któregokolwiek z prognozy informacyjnej podawanej do publicznej wiadomości zgodnie z art. 10 dyrektywy 96/62/WE zawierają pozycje wyszczególnione w załączniku II sekcja II. Państwa Członkowskie, o ile jest to wykonalne, podejmują również kroki, aby tego rodzaju informacje były dostarczane w odniesieniu do prognoz przekroczenia prognozy informacyjnej lub ostrzegawczych.

3. Informacje dostarczane na podstawie ust. 1 i 2 są jasne, wyczerpujące i dostępne.

Artykuł 7

Krótkoterminowe plany działań

1. Zgodnie z art. 7 ust. 3 dyrektywy 96/62/WE Państwa Członkowskie opracowują plan działań na odpowiednich szczeblach administracyjnych wskazujący szczególne środki, które mają zostać podjęte w krótkim okresie, biorąc pod uwagę szczególne okoliczności o charakterze lokalnym w odniesieniu do stref, w przypadku gdy istnieje ryzyko przekroczenia prognozy ostrzegawczych, jeśli istnieje znacząca możliwość w odniesieniu do zmniejszania tego ryzyka lub w odniesieniu do zmniejszania czasu trwania lub dotkliwości jakiegokolwiek przekroczenia prognozy ostrzegawczej. W przypadku gdy stwierdzono, iż nie istnieje znacząca możliwość w odniesieniu do zmniejszenia ryzyka, czasu trwania lub dotkliwości wszelkich przekroczeń w

odpowiednich strefach, Państwa Członkowskie są wyłączone z zakresu zastosowania przepisów art. 7 ust. 3 dyrektywy 96/62/WE. Obowiązkiem Państw Członkowskich jest określenie, czy istnieje znacząca możliwość w odniesieniu do zmniejszenia ryzyka, czasu trwania oraz dotkliwości jakiegokolwiek przekroczenia, biorąc pod uwagę krajowe warunki geograficzne meteorologiczne oraz gospodarcze.

2. Za projekt krótkoterminowych programów działań, w tym wartości progowych w odniesieniu do szczególnych działań, odpowiadają Państwa Członkowskie. W zależności od poszczególnych przypadków plany mogą przewidywać stopniowe, efektywne pod względem kosztów, środki mające na celu kontrolę, a w miarę potrzeb zmniejszenie lub zawieszenie niektórych działań, między innymi ruchu pojazdów silnikowych, który przyczynia się do emisji skutkujących przekroczeniem prognozy ostrzegawczych. Może to również obejmować skuteczne środki w odniesieniu do wykorzystywania zakładów i produktów przemysłowych.

3. Opracowując i wprowadzając w życie krótkoterminowe plany działań, Państwa Członkowskie rozważają przykłady środków (skuteczność, która została oceniona), które powinny zostać włączone do wytycznych określonych w art. 12.

4. Państwa Członkowskie podają do wiadomości publicznej i do wiadomości właściwych organizacji, takich jak organizacje ochrony środowiska, organizacje konsumenckie oraz organizacje reprezentujące interesy wrażliwych grup ludności i inne właściwe zakłady opieki zdrowotnej, zarówno wyniki swoich badań oraz treść planów szczególnych działań krótkoterminowych i ich jak również informacje o realizowaniu tych planów.

Artykuł 8

Zanieczyszczenia o charakterze transgranicznym

1. W przypadkach gdy stężenia ozonu przekraczają wartości docelowe lub cele długoterminowe głównie w wyniku emisji prekursorów w innych Państwach Członkowskich, zainteresowane Państwa Członkowskie współpracują w miarę potrzeb przy opracowywaniu wspólnych planów i programów w celu osiągnięcia wartości docelowych lub celów długoterminowych, z wyjątkiem wypadków, gdy nie jest to osiągalne za pomocą proporcjonalnych środków. Komisja wspiera w tych wysiłkach Państwa Członkowskie. Wykonując zobowiązania wynikające z art. 11, Komisja rozważa, uwzględniając dyrektywę 2001/81/WE, w szczególności jej art. 9, czy w celu zmniejszenia emisji prekursorów odpowiedzialnych za transgraniczne zanieczyszczenia ozonem dalsze działania nie powinny być podejmowane na poziomie wspólnotowym.

2. Państwa Członkowskie, gdzie stosowne zgodnie z art. 7, przygotowują i realizują wspólne plany działań obejmujące sąsiadujące strefy w różnych Państwach Członkowskich. Państwa Członkowskie zapewniają, że strefy sąsiadujące w różnych Państwach Członkowskich, które opracowały krótkoterminowe plany działań, otrzymują wszystkie właściwe informacje.

3. W przypadku gdy przekroczenia prognozy informacyjnej lub prognozy ostrzegawczych występują w strefach w pobliżu granic krajowych, informacje powinny zostać dostarczone jak najszybciej właściwym władzom w sąsiadujących zainteresowanych Państwach Członkowskich w celu ułatwienia dostarczania informacji ludności w tych Państwach.

4. Opracowując plany i programy określone w ust. 1 i 2 oraz przekazując informacje do publicznej wiadomości, jak określono w ust. 3, Państwa Członkowskie nawiązują w stosownych przypadkach współpracę z państwami trzecimi, ze szczególnym naciskiem na kraje kandydujące do przystąpienia.

Artykuł 9

Ocena stężeń ozonu i prekursorów w powietrzu

1. W strefach i skupiskach, gdzie w trakcie dowolnych wcześniejszych pięciu lat pomiarów stężenia ozonu przekroczyły cel długoterminowy, stałe pomiary ciągłe są obowiązkowe.

W przypadku gdy dane z krótszego niż pięcioletniego okresu są dostępne, Państwa Członkowskie mogą w celu ustalenia przekroczeń połączyć krótkoterminowe kampanie pomiarów z okresów i lokalizacji, które prawdopodobnie mają być typowe dla wyższego poziomu zanieczyszczeń z wynikami uzyskanymi z inwentaryzacji emisji i modelowania.

Załącznik IV ustala kryteria mające na celu określenie umiejscowienia punktów pobierania próbek dla pomiarów ozonu.

Załącznik V sekcja I określa najmniejszą ilość stałych punktów pobierania próbek dla przeprowadzania pomiarów ciągłych ozonu w każdej strefie lub skupisku, w których pomiary są wyłącznym źródłem informacji dla oceny jakości powietrza.

Pomiarów ditlenku azotu dokonuje się w co najmniej 50 % punktów pobierania próbek ozonu wymaganych w załączniku V sekcja I. Pomiary ditlenku azotu mają charakter ciągły, z wyjątkiem terenowych stacji pomiarowych, jak zdefiniowano w załączniku IV sekcja I, w przypadku gdy mogą zostać wykorzystane inne metody pomiarowe.

W odniesieniu do stref i skupisk, w których informacje pochodzące z punktów pobierania próbek dla pomiarów stałych są uzupełniane informacjami z modelowania i/lub pomiarów wskaźnikowych, całkowita ilość punktów poboru próbek określona w załączniku V sekcja I może zostać zmniejszona pod warunkiem, że:

- metody uzupełniające zapewniają odpowiedni poziom informacji umożliwiający ocenę jakości powietrza w odniesieniu do wartości docelowych, progów informacyjnych i ostrzegawczych;
- ilość punktów pobierania próbek, które mają zostać zainstalowane, jest wystarczająca, a przestrzenne rozmieszczenie punktów innych technik jest wystarczające dla ustalenia stężenia ozonu zgodnie z danymi celów jakościowych określonych w załączniku VII sekcja I i prowadzi do uzyskania wyników oceny określonych w załączniku VII sekcja II;
- liczba punktów pobierania próbek w każdej strefie lub skupisku wynosi przynajmniej jeden punkt pobierania próbek na każde dwa miliony mieszkańców lub jeden punkt pobierania

próbek na 50 000 km², w zależności od tego, co daje większą ilość punktów poboru;

- każda strefa lub skupisko zawiera przynajmniej jeden punkt poboru próbek; i
- ditlenek azotu jest mierzony we wszystkich pozostałych punktach pobierania próbek z wyjątkiem stacji terenowych.

W takim przypadku wyniki modelowania i/lub pomiarów wskaźnikowych są uwzględniane przy ocenie jakości powietrza w odniesieniu do wartości docelowych.

2. W strefach i skupiskach, gdzie w ciągu każdego z poprzednich pięciu lat pomiarów stężenia są niższe od celu długoterminowego, liczba stacji ciągłych pomiarów ustalana jest zgodnie z załącznikiem V sekcja II.

3. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że na jego terytorium jest zainstalowana i działa co najmniej jedna stacja pomiarowa w celu dostarczania danych dotyczących stężeń prekursorów ozonu wymienionych w załączniku VI. Każde Państwo Członkowskie decyduje o liczbie i lokalizacji stacji, w których dokonywane mają być pomiary prekursorów ozonu, biorąc pod uwagę cele, metody i zalecenia ustanowione we wspomnianym załączniku.

Jako część wytycznych opracowanych na mocy art. 12, ustanawia się wskazówki dla odpowiedniej strategii mającej na celu mierzenie prekursorów ozonu, uwzględniając istniejące wymagania w prawodawstwie wspólnotowym i Wspólny program monitoringu i oceny przenoszenia zanieczyszczeń powietrza na dalekie odległości w Europie (EMEP).

4. Referencyjne metody analizy ozonu są wymienione w załączniku VIII sekcja I. Załącznik VIII sekcja II zapewnia referencyjne techniki modelowania dla ozonu.

5. Jakikolwiek zmiany niezbędne do dostosowania niniejszego artykułu i załączników IV–VIII do postępu naukowego i technicznego przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13 ust. 2.

Artykuł 10

Przekazywanie informacji i sprawozdań

1. Przekazując informacje Komisji, na mocy art. 11 dyrektywy 96/62/WE, Państwa Członkowskie również, a po raz pierwszy w odniesieniu do roku kalendarzowego następującego po dacie określonej w art. 15 ust. 1:

- w odniesieniu do roku kalendarzowego nie później niż dnia 30 września następnego roku przesyłają Komisji wykaz stref i skupisk określonych w art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 2 i art. 5;

- b) przesyłają Komisji sprawozdanie przedstawiające ogólny zarys sytuacji w zakresie przekraczania wartości docelowych ustanowionych w załączniku I sekcja II. Sprawozdanie to dostarcza wyjaśnienia rocznych przekroczeń wartości docelowych w celu ochrony zdrowia ludzi. Sprawozdanie zawiera również plany i programy określone w art. 3 ust. 3. Sprawozdanie wysyłane jest nie później niż w dwa lata po zakończeniu okresu, w trakcie którego zaobserwowane zostały przekroczenia wartości docelowych w odniesieniu do ozonu;
- c) co trzy lata powiadamiają Komisję o osiągniętym postępie w zakresie wszystkich planów i programów.
2. Ponadto Państwa Członkowskie, po raz pierwszy w odniesieniu do roku kalendarzowego następującego po dacie określonej w art. 15 ust. 1:
- a) w odniesieniu do każdego miesiąca od kwietnia do września każdego roku, przesyłają Komisji tymczasowo:
- nie później niż do końca następnego miesiąca w odniesieniu do każdego dnia przekroczenia(-ń) progu informacyjnego i/lub ostrzegawczego następujące informacje: datę, całkowitą ilość godzin, w których wystąpiło przekroczenie, najwyższą wartość ozonu w 1 h;
 - corocznie nie później niż do dnia 31 października, wszystkie pozostałe informacje określone w załączniku III;
- b) w odniesieniu do każdego roku kalendarzowego nie później niż do dnia 30 września następnego roku przesyłają Komisji potwierdzone informacje określone w załączniku III oraz średnie stężenia prekursorów ozonu określonych w załączniku VI w odniesieniu do tego roku;
- c) przesyłają Komisji co trzy lata, w ramach sprawozdania sektorowego określonego w art. 4 dyrektywy Rady 91/692/EWG ⁽¹⁾ i nie później niż do dnia 30 września roku następującego po zakończeniu trzyletniego okresu:
- informacje przedstawiające zaobserwowany lub oszacowany poziom ozonu odpowiednio w strefach i skupiskach określonych w art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 2 i art. 5;
 - informacje o wszelkich środkach podjętych lub planowanych na mocy art. 4 ust. 2; oraz
 - informacje dotyczące podjęcia decyzji w sprawie krótkoterminowych planów działań, oraz dotyczące projektowania, treści, oceny skutków wszystkich takich planów przygotowanych zgodnie z art. 7.
3. Komisja:
- zapewnia, że informacje przedkładane w zastosowaniu ust. 2 lit. a) są natychmiast udostępniane za pomocą odpowiednich środków przekazu oraz są przekazywane Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska;
 - corocznie publikuje wykaz stref i skupisk przedkładanych w zastosowaniu ust. 1 lit. a), a do dnia 30 listopada każdego roku przedstawia sprawozdanie w sprawie sytuacji ozonu w trakcie lata oraz poprzedniego roku kalendarzowego, mające na celu zapewnienie przeglądu w formie porównywalnej sytuacji w każdym Państwie Członkowskim biorąc pod uwagę różne warunki meteorologiczne oraz zanieczyszczenia o charakterze transgranicznym, oraz przegląd wszystkich przekroczeń celu długoterminowego w Państwach Członkowskich;
 - regularnie sprawdza realizację planów lub programów przedkładanych w zastosowaniu ust. 1 lit. b) przez badanie ich postępu prac oraz tendencji w zanieczyszczeniach powietrza, uwzględniając warunki meteorologiczne i pochodzenie prekursorów ozonu (biogeniczne lub antropogeniczne);
 - uwzględnia podczas przygotowania trzyletnich sprawozdań w sprawie jakości powietrza zgodnie z art. 11 ust. 2 dyrektywy 96/62/WE informacje dostarczone na podstawie ust. 1 i 2;
 - organizuje odpowiednią wymianę informacji i doświadczeń przekazywanych zgodnie z ust. 2 lit. c) pkt iii), dotyczących projektowania i realizowania krótkoterminowych planów działań.
4. Wykonując zadania określone w ust. 3, Komisja w stosownych wypadkach zwraca się o ekspertyzę do Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska.
5. Terminem, do upływu którego Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o metodach stosowanych w odniesieniu do wstępnej oceny jakości powietrza na mocy art. 11 ust. 1 lit. d) dyrektywy 96/62/WE, jest dzień nie późniejszy niż 9 września 2003 r.

Artykuł 11

Przegląd i sprawozdania

1. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oparte na doświadczeniu ze stosowania niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2004 r. W szczególności w sprawozdaniu tym informuje o:
- wynikach najnowszych badań naukowych, w świetle wytycznych Światowej Organizacji Zdrowia, dotyczących skutków narażenia na działanie ozonu na środowisko naturalne oraz zdrowie ludzi, uwzględniając w szczególności wrażliwe grupy ludności; opracowanie bardziej szczegółowych modeli powinno być brane pod uwagę;
 - rozwoju technologicznym, w tym o postępie osiągniętym w zakresie metod pomiarów i w inny sposób oceniających stężenia oraz zmiany stężeń ozonu w Europie;
 - porównaniu modelowych prognoz z rzeczywistymi pomiarami;
 - ustaleniu oraz poziomach w odniesieniu do celów długoterminowych, wartości docelowych, progów informacyjnych i ostrzegawczych;
 - wynikach międzynarodowego programu współpracy na podstawie Konwencji ONZ/EKG w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości.
2. Sprawozdanie przedstawiane jest jako integralna część strategii przeznaczonej w celu dokonania przeglądu oraz zaproponowania Wspólnocie celów jakościowych dotyczących powietrza oraz opracowania strategii wykonawczych w celu zapewnienia osiągnięcia tych celów. W tym kontekście sprawozdanie uwzględnia:
- szeroki zakres w odniesieniu do dokonywania dalszych redukcji emisji zanieczyszczających ze wszystkich właściwych źródeł, biorąc pod uwagę techniczną wykonalność oraz efektywność pod względem kosztów;

⁽¹⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 28.

- b) zależności między zanieczyszczeniami i możliwościami w odniesieniu do połączonych strategii, mających na celu osiągnięcie wspólnotowych celów w zakresie jakości powietrza oraz celów z nimi związanych;
- c) możliwość prowadzenia dalszych działań na poziomie wspólnotowym w celu zmniejszenia emisji prekursorów;
- d) postęp w osiąganiu wartości docelowych określonych w załączniku I, w tym plany i programy opracowane i zrealizowane zgodnie z art. 3 i 4, doświadczenie w realizowaniu krótkoterminowych planów działań na mocy art. 7 oraz warunki, jak ustanowiono w załączniku IV, na podstawie których przeprowadzone zostało pomiary jakości powietrza;
- e) możliwość osiągnięcia celów długoterminowych, wymienionych w załączniku I sekcja III, w określonym okresie;
- f) aktualne i przyszłe wymagania w zakresie informowania społeczeństwa i wymiany informacji między Państwami Członkowskimi a Komisją;
- g) zależność między niniejszą dyrektywą a spodziewanymi zmianami wynikającymi ze środków, które mają zostać podjęte przez Wspólnotę i Państwa Członkowskie w celu wypełnienia zobowiązań dotyczących zmian klimatu;
- h) transport zanieczyszczeń przez granice krajowe, biorąc pod uwagę środki podejmowane w krajach kandydujących do przystąpienia.

3. Sprawozdanie zawiera również przegląd przepisów niniejszej dyrektywy w świetle wyników jej badań oraz towarzyszą mu, gdzie właściwe, propozycje mające na celu zmianę niniejszej dyrektywy, zwracające szczególną uwagę na wpływ oddziaływania ozonu na środowisko naturalne i zdrowie ludzkie, w szczególności w odniesieniu do wrażliwych grup ludności.

Artykuł 12

Wytyczne

1. Komisja opracowuje wytyczne w odniesieniu do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 9 września 2002 r. Czyniąc to, zwróci się ona o ekspertyzę dostępną w Państwach Członkowskich, Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska i innych odpowiednich organach ekspertów, a także uwzględni obowiązujące wymagania prawa wspólnotowego i EMEP.

2. Wytyczne przyjmuje się zgodnie z procedurą ustaloną w art. 13 ust. 2. Wytyczne takie nie mogą wywierać skutku w postaci zmieniania wartości docelowych, celów długoterminowych, progów ostrzegawczych i informacyjnych ani bezpośrednio, ani pośrednio.

Artykuł 13

Procedura komitetu

1. Komisja wspomaga komitet powołany art. 12 ust. 2 dyrektywy 96/62/WE.

2. W przypadku gdy przywołuje się ten ustęp, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 14

Kary

Państwa Członkowskie ustalają kary mające zastosowanie w przypadkach naruszenia krajowych przepisów przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Kary są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 15

Transpozycja

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 9 września 2003 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Państwa Członkowskie określają, w jaki sposób takie odniesienie ma zostać sporządzone.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 16

Uchylenie

Dyrektywa 92/72/EWG traci moc z dniem 9 września 2003 r.

Artykuł 17

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 18

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 lutego 2002 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

P. COX

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. PIQUÉ I CAMPS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

DEFINICJE, WARTOŚCI DOCELOWE I CELE DŁUGOTERMINOWE W ODNIESIENIU DO OZONU

I. Definicje

Wszystkie wartości mają zostać wyrażone w $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Objętość musi być znormalizowana w następujących warunkach temperatury i ciśnienia: 293 K i 101,3 kPa. Czas ma zostać określony według czasu środkowoeuropejskiego.

AOT40 (wyrażona w $(\mu\text{g}/\text{m}^3)\cdot\text{h}$) oznacza wynik różnicy między godzinnymi stężeniami wyższymi niż $80 \mu\text{g}/\text{m}^3$ (= 40 części na miliard) a $80 \mu\text{g}/\text{m}^3$ w danym okresie wykorzystując jedynie wartości 1-godzinne między godziną 8:00 a 20:00 czasu środkowoeuropejskiego każdego dnia ⁽¹⁾.

Aby były prawidłowe, roczne dane dotyczące przekroczeń wykorzystane do sprawdzenia zgodności z wartościami docelowymi i celami długoterminowymi muszą spełniać kryteria ustanowione w załączniku III sekcja II.

II. Wartości docelowe dla ozonu

	Parametr	Wartość docelowa dla 2010 r. ^(a) ⁽¹⁾
1. Wartość docelowa w odniesieniu do ochrony zdrowia ludzi	Najwyższa dzienna średnia 8-godzinna ^(b)	$120 \mu\text{g}/\text{m}^3$ która ma nie być przekraczana więcej niż 25 dni w roku kalendarzowym uśredniona w ciągu trzech lat ^(c)
2. Wartość docelowa w odniesieniu do ochrony roślinności	AOT40 obliczane na podstawie wartości 1-godzinnych w okresie od maja do lipca	$18\,000 \mu\text{g}/\text{m}^3\cdot\text{h}$ uśredniona w okresie pięciu lat ^(c)

⁽¹⁾ Te wartości docelowe i dozwolone ich przekroczenie są ustalone bez uszczerbku dla wyników badań i przeglądu przewidzianego w art. 11, które uwzględnią różne warunki geograficzne i sytuacje klimatyczne we Wspólnocie Europejskiej

^(a) Zgodność z wartościami docelowymi będzie oceniana jak w stosunku do tej wartości. To znaczy rok 2010 będzie pierwszym rokiem, w odniesieniu do którego dane będą wykorzystywane przy obliczaniu zgodności w okresie kolejnych trzech lub pięciu lat.

^(b) Najwyższe średnie 8-godzinne stężenie wybierane jest przez zbadanie kroczących średnich 8-godzinnych, obliczanych na podstawie danych z jednej godziny i uaktualnianych co godzinę. Każda średnia 8-godzinna jest przypisywana do dnia, w którym się kończy, tzn. pierwszy okres obliczeń w odniesieniu do jednego dnia będzie okresem rozpoczynającym się o godzinie 17.00 dnia poprzedniego, do godziny g. 01.00 tego dnia; ostatnie obliczanie dla danego będzie okresem od godziny 16.00 do 24.00 tego dnia.

^(c) Jeżeli nie można ustalić średniej trzy- lub pięcioletniej na podstawie pełnego oraz kolejnego zestawu danych rocznych, minimalne dane roczne wymagane dla kontroli zgodności z wartością docelową będą następujące:

- w odniesieniu do wartości docelowej dla ochrony zdrowia ludzi: ważne dane z okresu jednego roku,
- w odniesieniu do wartości docelowych dla ochrony roślinności: ważne dane z okresu trzech lat.

III. Cele długoterminowe w odniesieniu do ozonu

	Parametr	Poziom długoterminowy ^(a)
1. Cel długoterminowy w odniesieniu do ochrony zdrowia ludzi	Najwyższa dzienna średnia 8-godzinna w ciągu roku kalendarzowego	$120 \mu\text{g}/\text{m}^3$
2. Cel długoterminowy w odniesieniu do ochrony roślinności	AOT40 obliczana na podstawie wartości z pomiarów 1-godzinnych od maja do lipca	$6\,000 \mu\text{g}/\text{m}^3\cdot\text{h}$

^(a) Postęp Wspólnoty w kierunku osiągnięcia celu długoterminowego z wykorzystaniem roku 2020 jako punktu orientacyjnego zostanie podany przeglądowi jako część procesu określonego w art. 11.

⁽¹⁾ Lub czas odpowiedni w wyjątkowo odległych regionach.

ZAŁĄCZNIK II

PROGI INFORMACYJNE I OSTRZEGAWCZE

I. Progi informacyjne i alarmowe stężenia ozonu

	Parametr	Próg
Próg informacyjny	Średnia 1-godzinna	180 µg/m ³
Próg ostrzegawczy	Średnia 1-godzinna ^(*)	240 µg/m ³

(*) W celu wykonania przepisów art. 7 przekroczenia progu mają być zmierzone lub przewidywane dla kolejnych trzech godzin.

II. Minimalny zakres danych szczegółowych, które mają zostać dostarczone ludności, jeśli próg informacyjny lub ostrzegawczy jest przekroczony lub przekroczenie jest przewidywane

Dane szczegółowe, które mają zostać dostarczone ludności w wystarczająco szerokim zakresie jak najszybciej, powinny zawierać:

1. informacje w sprawie zaobserwowanego(-ych) przekroczenia(-eń):
 - umiejscowienie lub obszar przekroczenia,
 - typ progu przekroczonego (informacyjnego lub ostrzegawczego),
 - początek oraz czas trwania przekroczenia,
 - najwyższe średnie stężenie 1-godzinne i 8-godzinne;
2. prognoza na nadchodzące popołudnie/dzień (dni):
 - region geograficzny spodziewanych przekroczeń progu informacyjnego i/lub ostrzegawczego,
 - spodziewana zmiana zanieczyszczenia (poprawa, stabilizacja lub pogorszenie);
3. informacje w sprawie rodzaju danego zanieczyszczenia, możliwych skutków zdrowotnych i zalecanego postępowania:
 - informacje w sprawie grup ludności objętych ryzykiem,
 - opis prawdopodobnych symptomów,
 - zalecane środki ostrożności, które ma podjąć zainteresowana ludność,
 - gdzie uzyskać dalsze informacje;
4. informacje w sprawie działań zapobiegawczych mających na celu zmniejszenie zanieczyszczenia i/lub narażenie na jego działanie:
 - wskazanie sektorów stanowiących główne źródła; zalecenia dotyczące działań mających na celu zmniejszenie emisji.

ZAŁĄCZNIK III

Informacje przedkładane Komisji przez Państwa Członkowskie oraz kryteria dotyczące agregowania danych i obliczania parametrów statystycznych

I. Informacje, które mają zostać przedłożone Komisji

Poniższa tabela określa rodzaj i ilość danych, jakie Państwa Członkowskie mają przedłożyć Komisji:

	Rodzaj stacji	Poziom	Czas uśredniania/ gromadzenia	Dane tymczasowe dotyczące każdego miesiąca od kwietnia do września	Sprawozdania w odniesieniu do każdego roku
Próg informacyjny	Jakiegokolwiek	180 µg/m ³	1 godzina	— w odniesieniu do każdego dnia, w którym następuje(-ą) przekroczenie(-a): data, całkowita liczba godzin występowania przekroczenia, najwyższe wartości 1-godzinne w odniesieniu do ozonu oraz wartości NO ₂ z nimi związane, jeżeli są wymagane, — miesięczna najwyższa wartość 1-godzinna	— w odniesieniu do każdego dnia, w którym następuje(-ą) przekroczenie(-a): data, całkowita liczba godzin występowania przekroczenia, najwyższe wartości 1-godzinne w odniesieniu do ozonu oraz wartości NO ₂ z nimi związane, jeżeli są wymagane
Próg ostrzegawczy	Jakiegokolwiek	240 µg/m ³	1 godzina	— w odniesieniu do każdego dnia, w którym następuje(-ą) przekroczenie(-a): data, całkowita liczba godzin występowania przekroczenia, najwyższa wartość 1-godzinna w odniesieniu do ozonu oraz wartości NO ₂	— w odniesieniu do każdego dnia, w którym następuje(-ą) przekroczenie(-a): data, całkowita liczba godzin występowania przekroczenia, najwyższe wartości 1-godzinne w odniesieniu do ozonu oraz wartości NO ₂ z nimi związane, jeżeli są wymagane
Ochrona zdrowia	Jakiegokolwiek	120 µg/m ³	8 godzin	— w odniesieniu do każdego dnia, w którym następuje(-ą) przekroczenie(-a): data, najwyższa wartość 8- godzinna ^(b)	— w odniesieniu do każdego dnia, w którym następuje(-ą) przekroczenie(-a): data, najwyższa wartość 8- godzinna ^(b)
Ochrona roślinności	Podmiejskie, wiejskie i terenowe	AOT40 ^(a) = 6 000 µg/m ³ .h	1 godzina, gromadzone od maja do lipca	—	Wartość
Ochrona lasów	Podmiejskie, wiejskie i terenowe	AOT40 ^(a) = 20 000 µg/m ³ .h	1 godzina, gromadzone od kwietnia do września	—	Wartość
Materiały	Jakiegokolwiek	40 µg/m ³ ^(c)	1 rok	—	Wartość

^(a) Patrz: definicja AOT40 w załączniku I sekcja I.

^(b) Najwyższa średnia 8-godzinna (patrz załącznik I sekcja II uwaga ^(a)).

^(c) Wartość ma zostać poddana przeglądowi zgodnie z art. 11 ust. 3 w świetle rozwijającej się wiedzy naukowej.

Jako część rocznej sprawozdawczości muszą zostać również dostarczone, jeżeli dostępne wszystkie dane godzinne w odniesieniu do ozonu, ditlenku azotu i tlenków azotu danego roku nie zostały już dostarczone w ramach decyzji Rady 97/101/WE ⁽¹⁾:

— w odniesieniu do najwyższych wartości ozonu, ditlenku azotu, tlenków azotu oraz wyników ozonu oraz ditlenku azotu (dodawane w częściach na miliard i wyrażone w µg ozonu/m³) maksymalny, 99.9., 98. i 50. percentyl, średnia roczna i liczba ważnych z godzinnych serii,

— maksymalny, 98., 50. percentyl oraz roczna średnia z dziennych ośmiogodzinnych serii dla najwyższych wartości ozonu.

Dane przedkładane w sprawozdaniach miesięcznych są uznawane za tymczasowe i, jeśli to niezbędne, mają być uaktualniane w ramach przedkładania kolejnych sprawozdań.

II. Kryteria agregowania danych i obliczania parametrów statystycznych

Percentyle mają zostać obliczone wykorzystując metody określone w decyzji Rady 97/101/WE.

Następujące kryteria mają zostać wykorzystane do kontroli ważności podczas agregowania danych i obliczania parametrów statystycznych:

Parametr	Wymagana proporcja ważnych danych
Wartości 1- godzinne	75 % (tj. 45 minut)
Wartości 8-godzinne	75 % wartości (tj. 6 godzin)
Najwyższa dzienna średnia 8-godzinna obliczana na podstawie serii 8 pomiarów godzinnych	75 % cogodzinnych pomiarów średnich 8-godzinnych (tj. 18 średnich 8-godzinnych dziennie)
AOT40	90 % wartości 1-godzinnych w okresie określonym dla obliczania wartości AOT40 ^(*)
Średnia roczna	75 % wartości 1-godzinnych w okresie letnim (od kwietnia do września) i zimowym (od stycznia do marca, od października do grudnia) oddzielnie
Liczba przekroczeń oraz najwyższych wartości na miesiąc	90 % najwyższych średnich dziennych 8-godzinnych wartości (27 dostępnych wartości dziennych na miesiąc) 90 % wartości 1-godzinnych między godziną 8.00 a 20.00 czasu środkowoeuropejskiego
Liczba przekroczeń oraz najwyższych wartości na rok	pięć z sześciu miesięcy w letniej porze roku (od kwietnia do września)

(*) W przypadkach gdy wszystkie możliwe zmierzone dane nie są dostępne, do obliczeń wartości AOT40 wykorzystuje się następujące czynniki:

$$AOT40 [\text{prognoza}] = AOT40_{\text{zamlerzone}} \times \frac{\text{całkowita możliwa liczba godzin}^*}{\text{liczba zmierzonych wartości 1 - godzinnych}}$$

* stanowiąca liczbę godzin w okresie przeznaczonym na pomiary zgodnie z definicją AOT40 (tj. 08.00–20.00 czasu środkowoeuropejskiego od dnia 1 maja do dnia 31 lipca każdego roku, w odniesieniu do ochrony roślinności, i od dnia 1 kwietnia do dnia 30 września każdego roku w odniesieniu do ochrony lasów).

ZAŁĄCZNIK IV

KRYTERIA KLASYFIKOWANIA I ROZMIESZCZANIA PUNKTÓW POBORU PRÓBEK W ODNIESIENIU DO OCENY STĘŻEŃ OZONU

Następujące uwagi stosuje się do pomiarów stałych:

I. Rozmieszczenie w skali makro

Rodzaj stacji	Cele pomiarów	Reprezenta-tywność ⁽⁴⁾	Kryteria rozmieszczenia w makroskali
Miejska	Ochrona zdrowia ludzi: W celu oceny narażenia ludności miejskiej na działanie ozonu, tzn. gdzie gęstość zaludnienia i stężenie ozonu są stosunkowo wysokie a na oddziaływanie narażony jest ogół populacji	Kilka km ²	Z dala od wpływu lokalnych źródeł emisji, takich jak ruch uliczny, stacje benzynowe itd.; Otwarte umiejscowienie, gdzie mogą być mierzone poziomy dobrze zmieszane; Umiejscowienie takie jak: mieszkalne i handlowe obszary miast, parki (z dala od drzew), duże ulice lub place o małym ruchu lub jego pozbawione, otwarte tereny charakterystyczne dla obiektów szkolnych, sportowych lub rekreacyjnych
Podmiejska	Ochrona zdrowia ludzi i ochrona roślinności: w celu oceny narażenia na działanie ozonu ludności i roślinności umiejscowionej na przedmieściach skupiska, gdzie najwyższe poziomy ozonu, na którego bezpośrednie lub pośrednie działanie prawdopodobnie narażona jest ludność i roślinność	Kilkadziesiąt km ²	W pewnej odległości od obszarów o największych emisjach, zawietrznych w odniesieniu do głównych kierunków wiatru/kierunków w czasie warunków korzystnych dla tworzenia się ozonu; Gdzie ludność, wrażliwe uprawy i naturalne ekosystemy położone na obrzeżach skupisk narażone są na działanie wysokich poziomów ozonu; Gdzie stosowne, niektóre stacje podmiejskie położone pod wiatr w obszarach o najwyższych emisjach w celu określenia lokalnego poziomu bazowego ozonu
Wiejska	Ochrona zdrowia ludzi i ochrona roślinności: W celu oceny narażenia ludności, upraw i naturalnych ekosystemów na działanie stężeń ozonu o skali lokalnej	Poziomy lokalne (kilka km ²)	Stacje mogą być umiejscowione w małych osadach i/lub obszarach obejmujących naturalne ekosystemy, lasy lub uprawy; Reprezentatywne w odniesieniu do ozonu z dala od wpływu bezpośrednich lokalnych emisji, takich jak instalacje przemysłowe i drogi; Na otwartych obszarach, ale nie na wysokich szczytach gór
Terenowa	Ochrona roślinności i zdrowia ludzi: W celu oceny narażenia upraw oraz naturalnych ekosystemów na działanie stężeń ozonu w skali regionalnych, jak również narażenia ludności	Poziomy regionalne/krajowe/kontynentalne (1 000–10 000 km ²)	Stacje usytuowane na obszarze o niższej gęstości zaludnienia, np. obejmującym naturalne ekosystemy, lasy, oddalone od terenów miejskich i przemysłowych oraz lokalnych emisji; Unikać umiejscowienia, które podlega lokalnie nasilonemu tworzeniu przyziemnych warunków inwersji, również szczytów wyższych gór; Nie zaleca się umiejscawiania na wybrzeżu z wyraźnymi dziennymi cyklami wiatrów o charakterze lokalnym.

⁽⁴⁾ Punkty poboru próbek powinny być również reprezentatywne, tam gdzie to możliwe, dla podobnych umiejscowień nieznajdujących się w ich bezpośrednim sąsiedztwie.

W odniesieniu do stacji wiejskich i terenowych należy rozważyć koordynację z wymogami monitorowania z rozporządzenia Komisji (WE) nr 1091/94 ⁽¹⁾ w sprawie ochrony lasów Wspólnoty przed zanieczyszczeniem atmosferycznym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 125 z 18.5.1994, str. 1.

II. Rozmieszczenie w skali mikro

Stosuje się następujące wytyczne, o ile jest to możliwe:

1. Przepływ powietrza wokół wlotu sondy do pobierania próbek powinien być nieograniczony (przestrzeń powinna być wolna w promieniu przynajmniej 270 °), bez przeszkód wpływających na przepływ powietrza w sąsiedztwie próbnika, tzn. z dala od budynków, balkonów, drzew i innych przeszkód, o więcej niż dwukrotną wysokość przeszkody, która wystaje ponad próbnik.
2. Ogólnie, punkt pobierania próbek powinien znajdować się na wysokości między 1,5 m (strefa oddychania) a 4 m nad powyżej poziomu gruntu. Wyżej położone stanowiska są możliwe w odniesieniu do stacji miejskich w niektórych okolicznościach oraz na obszarach zalesionych.
3. Wlot próbnika powinien być umieszczony z dala od takich źródeł jak: piece, przewody kominowe spalarni i więcej niż 10 m od najbliższej drogi w odległości wzrastającej wraz z natężeniem ruchu.
4. Wylot próbnika powinien być umieszczony w taki sposób, aby uniknąć ponownego krążenia powietrza wydobywającego się z otworu wylotowego we wlocie próbnika.

Następujące czynniki mogą również zostać uwzględnione:

1. źródła zakłóceń;
2. bezpieczeństwo;
3. dostęp;
4. dostępność energii elektrycznej i łączności telefonicznych;
5. widoczność miejsca względem otoczenia;
6. bezpieczeństwo publiczne oraz bezpieczeństwo operatorów;
7. potrzeba wspólnego lokalizowania punktów pobierania próbek dla różnych zanieczyszczeń;
8. wymagania planistyczne.

III. Dokumentacja i przegląd wyboru rozmieszczenia

Procedury rozmieszczenia powinny być w pełni udokumentowane na etapie klasyfikacji za pomocą takich środków, jak fotografie otoczenia z odczytem kompasu i szczegółowa mapa. Miejsca powinny być poddawane przeglądowi w regularnych odstępach czasu, z każdorazowym sporządzeniem dokumentacji w celu zapewnienia, że w dalszym ciągu spełniają one kryteria wyboru.

Wymaga to właściwego przesiewania i wykładni danych z monitorowania w kontekście procesów meteorologicznych i fotochemicznych wpływających na stężenia ozonu mierzone w odpowiednim miejscu.

ZAŁĄCZNIK V

**KRYTERIA OKREŚLANIA MINIMALNEJ LICZBY PUNKTÓW POBIERANIA PRÓBEK DLA STAŁYCH
POMIARÓW STĘŻENIA OZONU**

- I. **Minimalna liczba punktów pobierania próbek dla stałych pomiarów mających na celu ocenę jakości powietrza w związku ze zgodnością z wartościami docelowymi, celami długoterminowymi oraz programami informacyjnymi i ostrzegawczymi, w przypadku gdy pomiary ciągłe są wyłącznym źródłem informacji**

Ludność (× 1 000)	Skupiska (stacje miejskie i podmiejskie) ^(a)	Inne strefy (podmiejskie i wiejskie) ^(a)	Polowe
< 250		1	1 stacja/50 000 km ² jako średnia gęstość we wszystkich strefach przypadających na państwo ^(b)
< 500	1	2	
< 1 000	2	2	
< 1 500	3	3	
< 2 000	3	4	
< 2 750	4	5	
< 3 750	5	6	
> 3 750	1 dodatkowa stacja na 2 miliony mieszkańców	1 dodatkowa stacja na 2 miliony mieszkańców	

^(a) Przynajmniej 1 stacja na obszarze podmiejskim, gdzie prawdopodobnie występuje najwyższy stopień narażenia mieszkańców na działanie ozonu. W skupiskach przynajmniej 50 % stacji powinno być zlokalizowane na obszarach podmiejskich.

^(b) Zalecana jest 1 stacja na 25 000 km² na terenach o skomplikowanej strukturze.

- II. **Minimalna liczba punktów pobierania próbek dla pomiarów stałych w odniesieniu do stref i skupisk osiagających cele długoterminowe**

Liczba punktów pobierania próbek w odniesieniu do ozonu, w połączeniu z innymi środkami oceny uzupełniającej, takimi jak modelowanie jakości powietrza, i wspólnie z nimi rozmieszczane pomiary ditlenku azotu, musi być wystarczająca do zbadania tendencji zanieczyszczeń ozonem i kontroli zgodności z celami długoterminowymi. Liczba stacji rozmieszczonych w skupiskach i innych strefach może zostać zmniejszona do jednej trzeciej stacji wymienionych w sekcji I. W przypadkach gdy informacje ze stałych stacji pomiarowych są wyłącznym źródłem informacji, musi zostać zachowana przynajmniej jedna stacja monitorująca. Jeżeli w strefie, gdzie przeprowadzana jest ocena uzupełniająca, nie ma żadnej pozostałej stacji, koordynacja z liczbą stacji w strefach sąsiadujących musi zapewnić odpowiednią ocenę stężenia ozonu w stosunku do celów długoterminowych. Liczba stacji terenowych musi wynosić 1 na 100 000 km².

ZAŁĄCZNIK VI

POMIARY PREKURSORÓW OZONU

Cele

Głównym celem takich pomiarów jest analiza tendencji stężeń prekursorów ozonu w celu sprawdzenia skuteczności strategii zmniejszenia emisji, w celu sprawdzenia spójności wykazu emisji oraz w celu pomocy w przypisaniu źródeł emisji do stężenia zanieczyszczenia.

Celem dodatkowym jest wspieranie zrozumienia tworzenia się ozonu i procesów rozpraszania prekursorów, jak również stosowania modeli fotochemicznych.

Substancje

Pomiary stężeń prekursorów ozonu muszą obejmować przynajmniej tlenki azotu i odpowiednie lotne związki organiczne (LZO). Poniżej podany jest wykaz lotnych związków organicznych, których pomiary są zalecane.

etan	1-buten	izopren	etylobenzen
etylen	trans-2-buten	n-heksan	m+p-ksylen
acetylen	cis-2-buten	i-heksan	o-ksylen
propan	1,3-butadien	n-heptan	1,2,4-trimetylobenzen
propylen	n-pentan	n-oktan	1,2,3-trimetylobenzen
n-butan	i-pentan	i-oktan	1,3,5-trimetylobenzen
i-butan	1-penten	benzen	formaldehyd
	2-penten	toluen	węglowodory niemetalowe ogółem

Metody referencyjne

Metoda referencyjna określona w dyrektywie 1999/30/WE ⁽¹⁾ lub dalszym prawodawstwie wspólnotowym będzie stosowana do tlenków azotu.

Każde Państwo Członkowskie musi powiadomić Komisję o metodach, jakie wykorzystuje do pobierania próbek i pomiarów LZO. Komisja musi przeprowadzić wewnętrzne porównanie jak najszybciej i zbadać możliwość określania metod referencyjnych pobierania próbek i pomiarów prekursorów w celu poprawienia porównywalności i dokładności pomiarów zgodnie z art. 11.

Rozmieszczenie

Pomiary powinny zostać pobrane w szczególności w obszarach miejskich oraz w dowolnej stacji monitorującej ustanowionej zgodnie z wymogami dyrektywy 96/62/WE i uznanej za odpowiednią w odniesieniu do wyżej wymienionych celów prowadzenia pomiarów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 163 z 29.6.1999, str. 41.

ZAŁĄCZNIK VII

CELE DOTYCZĄCE JAKOŚCI DANYCH I OPRACOWANIE WYNIKÓW OCENY JAKOŚCI POWIETRZA

I. Cele dotyczące jakości danych

Następujące cele dotyczące jakości danych, w odniesieniu do dopuszczzonej niepewności metody oceny oraz minimalnego pokrycia czasowego pomiarów, oraz pozyskiwania danych, są zapewnione w celu sterowania programami zapewnienia jakości.

	Dla ozonu, NO i NO ₂	
Stale pomiary ciągłe		
Niepewność pojedynczych pomiarów	15 %	
Minimalne pozyskanie danych	90 % w sezonie letnim 75 % w sezonie zimowym	
Pomiary wskaźnikowe		
Niepewność pojedynczych pomiarów	30 %	
Minimalne pozyskanie danych		90 %
Minimalne pokrycie czasowe	> 10 % w sezonie letnim	
Modelowanie		
Niepewność		
Średnia 1-godzinna (w ciągu dnia)	50 %	
Najwyższa dzienna 8-godzinna		50 %
Ocena obiektywna		
Niepewność	75 %	

Niepewność (w 95 % przedziale ufności) metod pomiarowych będzie oceniana zgodnie z zasadami ISO „Wskazówki w celu wyrażania niepewności w pomiarach” („Guide to the Expression of Uncertainty in Measurement”) (1993 r.) lub metodologią ISO 5725-1 opisaną w „Dokładności (prawdziwości i dokładności) metod pomiarowych i wyników” (1994 r.) lub równoważną. Odsetki w odniesieniu do niepewności są podane dla pojedynczych pomiarów, uśrednionych w okresie obliczania wartości docelowych i celów długoterminowych, dla 95 % przedziału ufności. Niepewność w odniesieniu do stałych pomiarów ciągłych powinna być interpretowana jako mająca zastosowanie w rejonie badania stężeń wykorzystywanym w odniesieniu do właściwych progów.

Niepewność w odniesieniu do modelowania i oszacowania celu jest definiowana jako najwyższe odchylenie zmierzonych i obliczonych poziomów stężenia w okresie mającym na celu obliczenie właściwych progów, nie biorąc pod uwagę rozkładu zdarzeń w czasie.

„Pokrycie czasowe” jest zdefiniowane jako procent całkowitego czasu pomiarów przeznaczony na ustalenie wartości progowej, podczas którego zanieczyszczenie podlega pomiarowi.

„Pozyskiwanie danych” jest zdefiniowane jako stosunek czasu, w którym instrument wytwarza prawidłowe dane do czasu, dla którego obliczany ma być parametr statystyczny lub agregowana wartość.

Wymagania w odniesieniu do minimalnego pozyskiwania danych i pokrycia czasowego nie obejmują strat danych wynikających z regularnej kalibracji lub normalnej konserwacji urządzeń.

II. Wyniki oceny jakości powietrza

W odniesieniu do stref lub aglomeracji, w których korzysta się z innych źródeł niż pomiary w celu uzupełnienia informacji, powinny zostać opracowane następujące informacje:

- opis przeprowadzonych czynności w ramach oceny,
- wykorzystywane szczególne metody z odniesieniem do opisu metody,

- źródła danych i informacji,
- opis wyników, w tym określenie niepewności, w szczególności zakres jakiegokolwiek obszaru w obrębie strefy lub aglomeracji, na którym stężenia przekraczają cele długoterminowe lub wartości docelowe,
- w odniesieniu do celów długoterminowych i wartości docelowych, których celem jest ochrona zdrowia ludzi, ludność potencjalnie narażona na działanie stężeń przekraczających próg.

O ile to możliwe, Państwa Członkowskie powinny opracować mapy przedstawiające rozkład stężeń w obrębie strefy i aglomeracji.

III. Normalizacja

W odniesieniu do ozonu objętość musi być znormalizowana w następujących warunkach temperatury i ciśnienia: 293 K, 101,3 kPa. W odniesieniu do tlenków azotu zostanie zastosowana normalizacja określona w dyrektywie 1999/30/WE.

ZAŁĄCZNIK VIII

METODA REFERENCYJNA ANALIZY OZONU I KALIBRACJA INSTRUMENTÓW POMIAROWYCH**I. Metoda referencyjna analizy stężeń ozonu i kalibracji instrumentów pomiarowych**

- Metoda analizy: metoda fotometryczna UV (ISO FDIS 13964),
- Metoda kalibracji: referencyjny fotometr UV (ISO FDIS 13964, VDI 2468, B1.6).

Metoda ta jest obecnie znormalizowana przez Europejski Komitet Normalizacyjny. Po opublikowaniu przez Komitet odpowiednich norm, metody i techniki tam opisane będą stanowić metodę referencyjną oraz metodę kalibracji niniejszej dyrektywy.

Państwo Członkowskie może również wykorzystać każdą inną metodę, w odniesieniu do której może wykazać, iż daje równoważne wyniki do wyżej wymienionej metody.

II. Technika referencyjna modelowania stężeń ozonu

Referencyjne techniki modelowania nie mogą zostać obecnie określone. Jakikolwiek zmiany mające na celu dostosowanie niniejszego punktu do postępu naukowego i technicznego będą przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13 ust. 2.
